

Havas István**AZ ÖREG ERDÉSZ**

A vén Mátra alján, nagy vadaskert szélén:
Él az öreg erdész nyugalmasan, békén.
Tán észre sem veszi élete folyását,
Hetven s néhány évnek tovairamlását.

Meg-megáll vagy leül, s néz, ameddig láthat,
Nézi a kis füvet, a magas tölgyfákat.
A kis füvek szagos virágot hajtanak,
S mosolyognak szépen a komor fák alatt.

A vén erdész ezt az életben is látja,
Kis öröme ott is hull a nagy bú árnya.
S érte bár sok-sok baj, nem esett kétségbe,
Kis fűszál oktatta e nagy bölcsességre.

Ismeri már régen az egész vidéket,
Kigyúlad a szeme, ha róla beszélhet.
Milyen csodálatos szép, hogy a vén Mátra
Az ő hú szívének leghívebb barátja.

Öröm hallgatni a szava áradását,
Amint rajzolja a fergeteg zúgását,
A havazást, vagy a csendes téli álmat,
A tavasszal kelő fehér hóvirágot.

Szavain át belepillantok szívébe,
Bizony látok abba, mint forrás vizébe,
Mely csendesen bugyog, s tisztán tovahalad,
Csókolgatva szelíd, virágos partokat.

Öreg kunyhójának csendes már a tája,
Nem veri fel más, csak a madár danája,
Van csekély jószága, szelíd tehénkéje,
S ki este megfeji: öreg felesége.

...Lealkonyult, szürke árnyat vet a Mátra;
Az esteli szélnek megrebbe a szárnya,
Távoli faluból hoz esti harangszót,
Csendes, öreg szívnek jótékonyan hangzót.

Leveszi kalapját és a földre teszi,
Szemét áhítattal az égre emeli.
S míg fújja a szellő ősz fűrtjét hajának,
Elviszi hangjait csendes imájának.

(Az Én Újságom, 1904/15.)